

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ
ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ.
ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ
ਐਫ.ਏ.ਓ. 1954 ਦਾ ਨੰਬਰ 64-ਡੀ

ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਏ ਸੀਟੀ (1940 ਦਾ X)- ਸੈਕਸ਼ਨ 14— ਕੀ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ- ਕੀ ਤੱਥ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ- ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ, ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਜੱਜ- ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਪਵਾਦ- ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ--ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਅੰਪਾਇਰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ- ਕੀ ਕਾਰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਜੱਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਿਰਫ ਅਪਵਾਦ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਵਾਰਡ ਭਿਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਕਾਰਜਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਇੱਕ ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤ ਜਿਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਸਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੇ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ, ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੌਜਕਿਨਸਨ ਬਨਾਮ ਫਰਨੀ (1), ਚੈਂਪਸੀ ਭਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੀਵਰਾਜ ਬੈਲੂ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਲਿ. (2), ਲੇਗੋ ਬਨਾਮ ਯੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਹੋਲਗੇਟ ਬਨਾਮ ਕਿਲਿਕ (4), ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ; ਕੈਂਟ ਬਨਾਮ ਐਲਸਟੋਬ ਅਤੇ ਹੋਰ (5), ਵੱਖਰਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਆਰ. ਲੂਥਰਾ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 11 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਅਵਾਰਡ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੋਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 7,250 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ 6,05,215 ਰੁਪਏ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਾਲੇ ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਕਰਾਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਹੰਸ ਰਾਜ ਸਾਹਨੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.— ਨਵੰਬਰ, 1947 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅਮਰੀਕਨ ਵਾਧੂ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਟੈਂਡਰ ਮੰਗੇ ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਡਿਪੂਆਂ ਜਿਵੇਂ, ਨਾਰਥਬਰੂਕ ਡਿਪੂ, ਲਿਬੀਅਨ ਡਿਪੂ ਅਤੇ ਗੰਗਾਲਬੂਏ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ, ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੋਰਸ ਨੇ ਕੁਝ ਮੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਗਣਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਸਟਾਕ ਲਈ 4,17,000-15-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਟੈਂਡਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 22 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਸਟਾਕ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਰਮ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਮੈਡੀਕਲ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਲਕੱਤਾ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਟੋਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਖਪਤ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 6 ਜੁਲਾਈ, 1950 ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਸਾਲਸੀ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ। ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਖਸ਼ੀ ਸ਼ਿਵਚਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਰਮ ਨੇ ਰਾਏਜ਼ਾਦਾ ਨਰਸਿੰਘ ਦਾਸ ਬਾਲੀ ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫਰਮ ਨੇ ਹਰਜਾਨੇ ਵਜੋਂ 6,13,817 ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਸਾਲਸ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕੇਸ 24 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਅੰਪਾਇਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਗੋਦਾਮਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਦੀਵਾਨ ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਲੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 28 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੱਖਰੇ ਪੁਰਸਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੋਰ ਨੂੰ 6,05,215 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਨਾਮਾਂ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਫਰਮ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

14 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਅਮਰੀਕਨ ਸਟੋਰਜ਼ ਨੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਂ। ਅਵਾਰਡ ਆਦਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ (1) ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, (2) ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਅਵਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ (3) ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ

ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਫਰਮ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਸਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਬਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ 75 ਰੁਪਏ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2) ਦੀ ਮੋਹਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ 28 ਅਗਸਤ, 1952 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਸਤੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.3) ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ 28 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ 28 ਅਗਸਤ, 1952 ਦਾ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੱਥੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1) ਜੋ ਕਿ 82 ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1 ਅਸਲ ਅਵਾਰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਫੰਕਟਸ ਆਫੀਸ਼ੀਓ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੁਰਸਕਾਰ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2) ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਅਸਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1 ਸੀ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2।

ਹੁਣ, ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸਾਲਸ ਅਤੇ ਉਹ ਰਕਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਫਰਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਚਿੱਠੀ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ-

“ਇਹ ਹੁਕਮ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 82 ਪੰਨਿਆਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਪੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹਰੇਕ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਲੰਬੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਿਪਟਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕੋ।”

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ 28 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਟੈਂਪਡ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਨਾਲ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਛੋਟਾ ਹੁਕਮ ਅਸਲ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੇਣ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1 ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ "ਆਰਡਰ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ, ਮੁੱਦਿਆਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। 23 ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਹਨ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਉੱਤਰੀ ਬਰੂਕ ਡਿਪੂ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 5,14,470 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਲੀਬੀਅਨ ਡਿਪੂ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 90,745 ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ; ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਕੁੱਲ 6,05,215 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਰਕਮ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਇਸ 'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 28 ਅਗਸਤ 1952 ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਮਾਂਦਰੂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੋਰ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੰਨਾ 5 'ਤੇ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1) ਇੱਕ ਪੈਰਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜੇ ਦੋਵਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਫਾਈਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਤਾਲਮੇਲ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ।”

ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੈਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਨੰਗੀ ਅੱਖ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਮੋਹਰ ਨਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 27 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਸਟੈਂਪ ਪੇਪਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜਿਰਾਹ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 0.1 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2 (ਸਟੈਂਪ ਵਾਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼) 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ, ਅੱਗੇ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵਾਰਡ , ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2, 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਦੋ ਅਵਾਰਡਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਦੋ ਨੋਟਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ- ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2, ਅਸਲ ਅਵਾਰਡ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਸ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰੈਜ਼ਿਊਮੇ ਹੋਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ

ਸਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2, ਸਟੈਂਪਡ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਇਸਨੂੰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਤੈਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਜਕਿਨਸਨ ਬਨਾਮ ਫਰਨੀ (1) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸੈਟਲ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਜੱਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿਲੀਅਮ, ਜੇ., ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

“ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਿਰਫ ਅਪਵਾਦ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਵਾਰਡ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਜਿਸਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਚੈਂਪਸੀ ਭਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੀਵਰਾਜ ਬੈਲੂ ਸਪਿਨਿੰਗ ਐਂਡ ਵੇਵਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਊਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਅਵਾਰਡ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.2 ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੈਂਟ ਬਨਾਮ ਐਲਸਟੋਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਲਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਾਗਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਗ੍ਰੇਜ਼, ਜੇ., ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਲੈਂਕ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਨ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ 0.1, ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਜੋਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ

ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੇਦ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਣ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 1802 ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਲੇਗੋ ਬਨਾਮ ਯੰਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਪਾਇਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਖੁਦ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਹਵਾਲਾ ਉਸਨੂੰ ਖਰਚਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਕੈਂਟ ਬਨਾਮ ਐਲਸਟੋਬ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੌਲੇ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਹ ਮੌਸਨ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਾਲਸ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਕੈਂਟ ਬਨਾਮ ਐਲਸਟੋਬ (1) ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਡੋਡ ਆਕਸੇਨਡੇਨ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰੋਪਰ (2) ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਕੈਂਟ ਬਨਾਮ ਐਲਸਟੋਬ (1), ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰਾ ਕੇਸ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤ ਦੁਆਰਾ, ਕੁਝ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ, ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਪੇਪਰ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਿਆ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਹਨਾਂ ਵਿਆਖਿਆਤਮਿਕ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੇਵਕੂਫ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਅਫਸੋਸ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਹੋਲਗੇਟ ਬਨਾਮ ਕਿਲਿਕ (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫਿਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ 23 ਅਗਸਤ, 1861 ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਸਾਲਸ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਨੂੰ ਪਤੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੇ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਈਲਡ, ਬੀ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

'''ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤ' ਦੁਆਰਾ, ਕੁਝ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਸਟਰ ਜਿਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਰੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 0.1 ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਸਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਣ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਬਿਸ਼ਬਰ ਦਿਆਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 0.1, ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 0.2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਮਹਾਂਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਇਸ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੀਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਓਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated By:- Megha Mahajan